

B. Szabó György szövegrajza

Sándor behozott egy trombitát

Kopeczky László

Lesett a kiskosár Piroska karjára.
Majdnem rátapostam.
Mutató és hüvelykujjammal átölelem a
bábú derekát, mely ott lóg a színpad
sarkán.
Megrándul mintha csiklandoznának. Visz-
szaakasztom a papírkosarat.
Vigye mindenki a maga terhét.
Egyedül vagyok. Félhomály van.
Hosszú kötelek lógnak a magasból.
Megbillentem az esőgépet. Fojtottan
csattannak a kukoricaszemek, szinte
hallom, hogy kövér esőcseppek puffog-
nak a párkányon.

Orromon keresztül szavalok.

Mint magányos fuvola

Csendül az égen utolsó fény,

Felhorkan a földön egy marék levél

Bár elomlott a bokor és nem lélegzik a tó

Már érzem, már érzem – a vihart én !!!

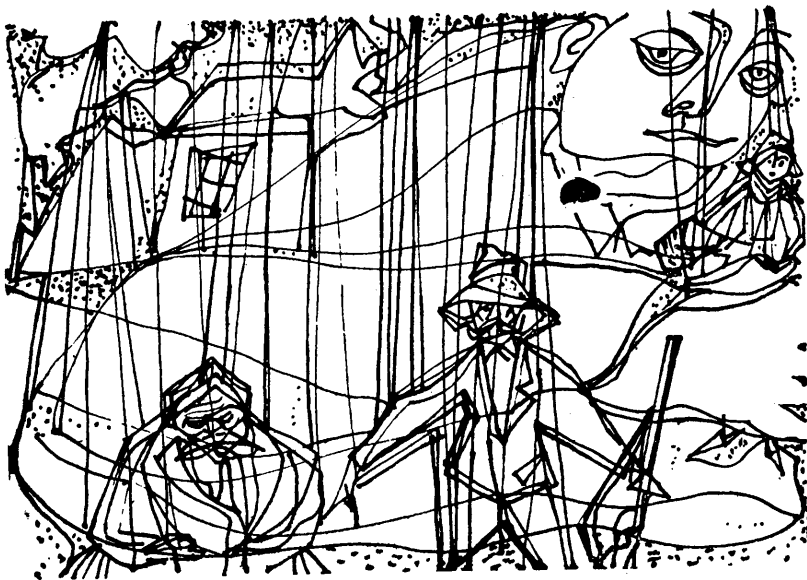
Forgatom a szélgépet.

Teljes hanggal bögöm: „a vihart én..”

Még dühöttebben cserdíttem a szelet.

– Leesik az első villám – harsogom diadalmasan, s egy hosszú
deszkával hatalmasat csattantok a padlón,

A keskeny fehér ajtóban Sándor feje jelenik meg.
— Hozhatom a vizet?
— Gyere inkább akaszd fel magad valamelyikre, — hárfázok végig a köteleken.
— Azonnal kérj bocsánatot.
— Jól van. Nem bánom. Halj meg, ahogy akarsz.
— Hallatlan. Pedig hoztam valamit.
Hozzáugrok. Megszorítom a nyakát.
— Nem igaz!
Csak mosolyog rejtélyesen. Lábával berúgja az ajtót.
A további utat az asztalig úszva teszem meg.
— Behoztad a trombitát.
Állok a boldogságtól megmeredve. Körülsimogatom a levegőt.
— Kezembe vehetem?
— Fújd, hülye.
Felkapom. Kirohanok vele a pénztárba.
Nem...
Le a raktárba...
Ott se jó. Gyerünk a műhelybe.
Fél perc múlva már rohanok az üres nézőterre. Onnan vissza a színpadra.
— Mondd meg hogy fűjjam?
Sándor a holdat ragasztja.
— Próbáld meg az egyik felén. Ha nem szól, — a másikon.
Számra illesztem. Pár percig csücsöríték.
Most fog leszakadni a mennybolt.
Belefújok.
Nem szól, csak sistereg, mint gőzfűtés.
Nagyot lélegzek. Ismét illesztgetem egy darabig. Fújom.
Fülem reszket. Ingemről lepattan egy gomb.
— Hallasz valamit? — kérdem levegő után kapkodva.
— Hallom, hogy nyögsz az orrodon keresztül.
Bejön az igazgató és megáll a hátam mögött, mint pap a breviáriummal.
Nem szeretném, ha megszólalna. Szeretném, ha a trombita szólalna meg. Fújom dühödten.
De csak a fülem duruzsol, mint a telefonpózna.
Lecsapon a trombitát.
— Jónapot, — nyögöm és felszaladok a vezető-hídra.
Leakasztom a szögről a farkast és ugráltatom ide-oda.
Nemcsak a fülem zúg. Zúg bennem minden.
Hátrapillantok az igazgatóra s gyilkosul a gyűllött iratokra a kezében.
Csak szolgálatot tesznek nekem, ha elbocsátanak...
A farkas beleakad a bokorba. — Dögölj meg.
Félrelököm. Úgysem tudnám most elviselni ezt a cinikus arcot.
Két ujjnyira lóg a nyelve.
Most legalább komoly munka után nézek.
Fogom í kis Piroskát. Kigabalyítom cernáit. Könnyű mint a pille.

B. Szabó
György
szöveg-
rajza

Két pici lába úgy kopog, mint a játékgongora. Piros szoknyája billeg minden irányban.

Komoly munkát keresel. Értsd meg.

Értem. — válaszolok magamnak és meghajolok. Piroskát letérdeltetem, a fűbe és belenyomom kis fitos órrát egy óriásvirág kelyhébe.

— Komoly munkát. Hapciiii!!!

— Brekex — koax — utánozom a béka hangját. Majd rá a fülemülését. A gyomrom legmélyéről brummogom:

Kis Piroska édes lányom,
Segíts hát a nagymamádon,

Cérnavékonyan:

Jaj de beee-teg va-a-gyok.

Most a vadászt veszem elő. Megkerülöm vele a házat. Végigsétáltatom a kerítés tetején. Leültetem a ház elé az asztalhoz. Kezével megkopogtatom az asztalt.

Az igazgató hangjával recsegek:

— Khm. Csendet kérek.

Most a csipőjére teszem a kezét. Úgy ahogy az igazgató szokta.

— Nagyon nehéz feladat előtt állok. Mint ennek a kis közösségnek az igazgatója...

— Föl akar mondani. — nézek farkasszemet a vadással.

— Fel akar mondani — rázom meg erősen.

Otthagynom az egészet. Leülök a lépcsőre.

A trombitát Miklós fújja most.

— Ki hiányzik még? — kérdi az igazgató.

Miklós nagyot köp, majd megtörli bajúszát.

— Ebben nincs síp.

Sándor nevet.

– Síp, te hülye, mi kellene még. Egy rövidhullámú adó
dupla szirénával?

Elveszi Miklóstól, megrázza, és a szájára illeszti.

Fújja.

Most mintha a Mont Everest odébb csúszott volna.

Mintha hernyótalpas tűzoltókocsi fékezne sárga macskaköveken.

Mintha tizenkét tepsi közül az alsót megmozdította volna valaki.

Tátott szájjal álljuk körül Sándort.

Megtörli verejtékes homlokát.

Hallottátok?

Az igazgató felmordul.

– Gyerünk. Kezdjük. Nem várunk senkit.

Kimennek.

Végigvonaglik a düh a torkomon.

Mit kell kezdeni?... Mit kell itt beszélni, tárgyalni?...

Rugjon ki, löjjön le, gyújtson fel, taszítson le az emeletről. csak...

Csak könyörgöm ne mondja azt, hogy: – Igazán nagyon sajnálom.

Nem tehetek semmit. Én igazán mindent megtettem...

Azon kapom magam, hogy a gépfegyver-kelepelőt forgatom.

Sári halkan szól az ajtóból.

– Gyere.

Felemelem a trombitát az ölemből.

– Nézd.

Megáll előttem. Lesímitja a galléromat.

– Játssz valamit!

– Jó.

Fújom.

– Ez jó?

– Nem hallok semmit.

– Gyere közelebb.

– Itt vagyok.

– Most se hallasz semmit?

– Hallom hogy zakatol a szíved.

– És tudod mitől?

Kinyújtja a kezét.

– Az erőlködéstől, – mondom –, az erőlködéstől, hogy megfújjam
a trombitát.

Kikapja a kezemből. Mindjárt földhözvágja. De lehanyatlik a keze.

Áll és néz. Ki a gombócre. Vagy még messzebb...

– Mit gondolsz ki marad?

Nevetek egy nyirkosat.

– Azt hiszem senki.

Szájához emeli a trombitát. Kipirosodik az arca. Két könnyes
karika a szeme.

Felugrok. Le-fől futkosok hadarva.

– Most legalább komoly munka után nézek. Lesül a bőr a pofámról a
sok ripacszkodástól. . . , . . . Kis malacok vagyunk mi trilli-li. . . trilli-li, . .

Ragasztom a plakátokat. Óvodásokat vezetek kézenfogva. Fűrészelek.

Festek. Takarítok. És megköszöni valaki? – Minden félévben kirúgnak.

Rákönyökölök a zongorára.

– És most figyelj ide. Képzeld el engem, amint elsején, ott ülök
 a komoly nagyablakú irodában. Fekete lakkozott asztal, zöld posztóval.
 Elöttem nagy csillogó üveglap.
 Belemártom a tollam a tintába és...
 Nem. Nem jó a toll. Eldobom. Másikat veszek elő. Van még.
 Van egy egész dobozzal. És írom:
 Nyolc... húsz... harminckettő, marad három...
 Sári hangosan sír.
 Gyengéden elveszem tőle a trombitát. Meghúszom a haját.
 – Ne sírj. Ma nincs előadás.
 Bejön az igazgató. Idegesen botladozik. Leejti a cigarettáját.
 Behamuzta a nadrágját. Sápadt. Törölgeti az orrát.
 Megsajnálom. Kezébe nyomom a trombitát.
 – Fújja meg. Szépet álmodik majd.
 Kimegyek a próbaszobába s a többiekkel körülüljük az asztalt. Kinn
 a gombócfán cirpelnak a madarak, de mi azt benn már régóta jobban
 csináljuk. Jobbra-balra lóg néhány bábu.
 Ezek már nem fognak életre kelni.
 Bejön az igazgató. Leteszi az asztalra a trombitát.
 Kiteregeti az iratokat. Megköszörüli a torkát.
 – Nehéz feladat előtt állok. Mint ennek a kis közösségnek az igazga-
 tója... Magamban savanyún mormolom... Nyolc... huszonnégy...
 harminckettő, marad három... Jéggé fagy a szívem.
 Remeg a hangja.
 – Igazán nagyon sajnálom. Nem tehetek semmit. Én igazán mindent
 megtettem...
 Hát nem mulatságos?
 Sándor behozott egy trombitát és senki sem tudta
 megfújni.

